

Het boek Daniël - Nummer Tweeëntwintig

Onthulling van het profetische debat: de methodologie van de Late Regen en de laatste crisis

Jeff Pippenger

2023-12-17

De methodologie die door God is bekrachtigd, wordt uitdrukkelijk aangewezen in Jesaja hoofdstukken achtentwintig en negenentwintig, waar deze methodologie wordt voorgesteld als „regel op regel”. Op 11 september 2001 daalde de machtige engel van Openbaring achttien neer, en daarmee herhaalde hij de nederdaling die hij op 11 augustus 1840 had gemaakt. In beide gevallen werd na zijn nederdaling Babylon als gevallen aangeduid, en werd er een oproep gedaan, en zal weldra opnieuw worden gedaan, aan hen die nog steeds in haar gemeenschap verkeren, om eruit te komen. In beide gevallen had de gebeurtenis die de voorspelling vervulde een wereldwijde invloed, want evenals de boodschap van de eerste engel in 1840 naar „elke zendingspost in de wereld” werd gebracht, werd de gehele wereld geraakt door en begreep zij de gebeurtenis van 11 september 2001. De profetie die op 11 augustus 1840 werd vervuld, was een profetie die aanwees dat er een beteugeling werd opgelegd aan de islam van de tweede wee, en onmiddellijk na 11 september 2001 werd er een beteugeling opgelegd aan de islam van de derde wee.

11 augustus 1840 vertegenwoordigt de bekrachtiging van de boodschap die in de tijd van het einde in 1798 werd ontzegd, en 11 september 2001 vertegenwoordigt de bekrachtiging van de boodschap die in de tijd van het einde in 1989 werd ontzegd. De primaire regel van de beweging van de eerste engel werd bevestigd op 11 augustus 1840, en die regel was het dag-voor-een-jaarbeginsel. De primaire regel van de beweging van de derde engel werd bevestigd op 11 september 2001. Die regel houdt in dat waarheid wordt vastgesteld door „regel op regel” te brengen, waarmee wordt aangetoond dat het einde door het begin wordt geïllustreerd, en dat de geschiedenis zich herhaalt. De profetische gebeurtenis van 11 september 2001 wordt niet alleen vastgesteld door de rechtstreekse woorden van zuster White, maar nog belangrijker door het feit dat de gebeurtenissen volmaakt parallel liepen met hetzelfde merkteken in de Milleritische geschiedenis. Wat met de gebeurtenis van 11 augustus 1840 werd onderkend, was niet zozeer de vervulling van de profetie, als wel de deugdelijkheid van de methodologie die door Miller en zijn medewerkers was aangenomen.

“De gebeurtenis vervulde de voorspelling nauwkeurig. Toen dit bekend werd, raakten grote menigten overtuigd van de juistheid van de beginselen van profetische uitleg die door Miller en zijn medewerkers waren aanvaard, en aan de adventsbeweging werd een wonderbare stuwkracht verleend. Mannen van geleerdheid en aanzien verenigden zich met Miller, zowel in het verkondigen als in het publiceren van zijn opvattingen, en van 1840 tot 1844 breidde het werk zich snel uit.” *The Great Controversy*, 335.

Op 11 september 2001, toen de late regen begon te worden afgemeten, ging en gaat het „debat” over ware of valse methodologie. De profetieën van de Milleritische beweging worden uiteengezet

op zowel de kaart van 1843 als die van 1850, welke Zuster White bekrachtigt als door de Heer ontworpen en tevens als een vervulling van Habakuk hoofdstuk twee. De boodschap van de Millerieten, die werd voortgebracht door „de beginselen van profetische uitlegging die door Miller en zijn medewerkers werden aangenomen, en” die vervolgens de „wonderbare stuwkracht” voortbracht die de boodschap van de Middernachtsroep bekrachtigde, was op de twee heilige kaarten voorgesteld. De profetieën die op die twee heilige kaarten waren voorgesteld, werden geïdentificeerd en vastgesteld door Millers profetische regels. De kaarten waren een vervulling van het bevel in Habakuk om de profetieën die door Millers methodologie waren vastgesteld visueel weer te geven op „tafelen”, in het meervoud. Habakuk hoofdstuk twee identificeert het „debat” van Jesaja hoofdstuk zevenentwintig, en staat er rechtstreeks mee in verband.

Ik zal op mijn wachtpost staan en mij op de toren opstellen, en uitzien naar wat Hij tot mij spreken zal en wat ik antwoorden zal wanneer ik bestraft word. Habakuk 2:1.

Het woord „bestrafte” in het vers betekent ‘redetwistte met’. Habakuk, die zowel de wachters van de beweging van de eerste als van de derde engel vertegenwoordigt, zou tegemoetgetreden worden met tegenspraak, en hij wenste te verstaan wat hij zou antwoorden wanneer het debat begon. Het antwoord in de geschiedenis van de eerste engel was de vervaardiging van de twee heilige kaarten, en het antwoord in de geschiedenis van de beweging van de derde engel was de voortbrenging van de profetische reeks getiteld Habakkuk’s Two Tables. De kaarten en de reeks waren opgebouwd volgens de methodologie die in elk van die onderscheiden geschiedenissen werd voorgesteld. In Habakuk vertegenwoordigt de methodologie datgene waarvan de wachters gebruikmaken om de boodschap te bevestigen, en zij duidt tevens het geschilpunt aan dat „bediscussieerd” wordt, hetgeen op zijn beurt twee klassen van aanbidders voortbrengt.

Ik wil op mijn wachtpost gaan staan en mij op de toren opstellen, en uitzien om te vernemen wat Hij tot mij spreken zal, en wat ik antwoorden zal wanneer ik bestraft word. En de HEERE antwoordde mij en zei: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat men het al lopende lezen kan. Want het gezicht wacht nog op de bestemde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het, want het zal gewis komen, het zal niet uitblijven. Zie, zijn ziel verheft zich, zij is niet oprecht in hem; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Habakuk 2:1–4.

De ene klasse wordt gerechtvaardigd door het geloof, en de andere klasse wordt verheven van ziel, zoals voorgesteld door de Farizeeër en de tollenaar. De Farizeeën vertrouwden op een methodologie die gegrond was op gebruik en overlevering, en de Farizeeër vertegenwoordigde tevens een godsdienstig stelsel dat de controle over zijn kudde handhaafde door de invoering van een hiërarchisch systeem, bestuurd door hen die beweerden het uitverkoren volk van God en de verdedigers van de waarheid te zijn, maar die uiteindelijk deelnamen aan de kruisiging van de Waarheid. Het profetische „debat” van Jesaja hoofdstuk zevenentwintig gaat over ware en valse bijbelse methodologie. De tegenstanders in het „debat” zijn degenen die de methodologie volgen van de Elia voor die tijd, en het lang gevestigde stelsel van theologische deskundigen, dat wordt getypeerd door het Sanhedrin in de tijd van Christus.

Hoofdstuk zevenentwintig geeft aan dat het „debat” begint wanneer Hij „inhoudt”, of wanneer God „zijn harde wind” beteugelt, op de „dag van de oostenwind”. „Met mate, wanneer het uitspruit, zult Gij daarmee twisten; Hij houdt zijn harde wind in op de dag van de oostenwind. Daarom zal daardoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden.” Het woord „verzoend” betekent boete gedaan, en stelt het uitwissen van zonde in het onderzoekend oordeel voor. De methodologie waarover wordt gedebatteerd, vertegenwoordigt de toets die moet worden doorstaan, indien de zonden van Gods volk zullen worden uitgewist. De methodologie van Elia als een toets wordt voorgesteld in de geschiedenis van Christus, waar wij tevoren gewaarschuwd zijn dat in die tijd degenen die de boodschap van Johannes de Doper verwierpen (die Christus als Elia aanwees), geen baat konden hebben bij de leringen van Jezus.

De boodschap van de late regen wordt voorgesteld als de leringen van Jezus, want Hij is het Woord; en meer nog, de late regen wordt voorgesteld als „de verkwikking”, die wordt omschreven als „de tegenwoordigheid des Heren”.

Komt dan tot inkeer en bekeert u, opdat uw zonden uitgewist worden, wanneer de tijden der verkwikking zullen komen van het aangezicht des Heeren; en Hij zal Jezus Christus zenden, Die u tevoren gepredikt is. Handelingen 3:19, 20.

Zuster White wijst erop dat de engel die in Openbaring hoofdstuk tien neerdaalde, op 11 augustus 1840, “niemand minder was dan Jezus Christus.” De engel die op 11 september 2001 neerdaalde, zou derhalve “niemand minder zijn dan Jezus Christus.” Zijn nederdaling in beide geschiedenissen markeert het begin van het profetische “debat” over ware of valse methodologie, want dit wordt voorgesteld door het boek in Zijn hand dat Gods volk bevolen werd te eten. Toen Jezus in Galilea was, onderwees Hij de discipelen dat zij Zijn vlees moesten eten en Zijn bloed moesten drinken, want Hij verklaarde daar dat Hij het brood was dat uit de hemel was neergedaald. Hij verloor daar meer discipelen dan op enig ander moment in Zijn bediening, en zij die weggingen, keerden nooit terug. Zij die weggingen, deden dat omdat zij ervoor kozen Zijn leer te analyseren met de valse methodologie om Zijn woorden in letterlijke zin op te vatten, in plaats van ze toe te passen in de juiste geestelijke zin. Het “debat” van Jesaja zevenentwintig is een profetische wegmarkering die verscheidene getuigen heeft om vast te stellen dat het een gevestigd, beleden systeem van bijbelse analyse voorstelt in confrontatie met de methodologie die door de Elia-boodschapper wordt vertegenwoordigd.

Het markeert een specifiek moment in het voortschrijdende voorbijgaan van het vroegere verbond en van Gods uitverkoren volk, en het begin van de verbondsrelatie met hen „die eertijds niet het volk van God waren”. Het „debat” vertegenwoordigt, nog belangrijker, het begin van de tijdsperiode die eindigt met de spoedig komende zondagwet. De Alfa en Omega vertegenwoordigt altijd het einde met het begin, en aldus wordt juist het „debat” een symbool van een van de zonden van onze vaders, die erkend en beleden moet worden, opdat het gebed van Leviticus zesentwintig vervuld kan worden.

Daniëls gebed van hoofdstuk negen vertegenwoordigt het gebed dat moet worden opgezonden aan het einde van de drie en een halve dagen van Openbaring elf. Die tijdsperiode wordt in Jesaja

zevenentwintig voorgesteld als de periode waarin „de versterkte stad woest zal zijn, en de woning verlaten en als een woestijn achtergelaten; daar zal het kalf weiden, en daar zal het nederliggen en haar takken verteren. Wanneer haar twijgen verdord zijn, zullen zij afgebroken worden; de vrouwen komen en steken ze in brand; want het is een volk zonder verstand; daarom zal Hij Die hen gemaakt heeft, Zich over hen niet ontfermen, en Hij Die hen geformeerd heeft, zal hun geen genade bewijzen.”

De twee getuigen wordt „geen gunst” betoond, want zij verkondigden een valse voorspelling die de „woestijn”-periode van drieënhalve dag inluidde. Vervolgens werden zij een „volk zonder verstand”, hoewel zij tevoren de „versterkte stad” waren geweest. Die stad werd daarna „verwoest” en een „woonplaats” die „verlaten” was. Zij werd tot dorre doodsbeenderen die lagen op de straat van de stad Sodom en Egypte. Wanneer de doden vervolgens worden geroepen om op te staan, worden zij beproefd door de zonden van hun vaders, waaronder het „debat” aan het begin van de periode die aanvangt met de bekrachtiging van de eerste boodschap en eindigt met de komst van de derde boodschap. Het debat betreft de vraag of men de methodologie, vertegenwoordigd door de Elia van hun geschiedenis, moet aannemen of verwerpen. In 1863 verwierpen de vaders van het adventisme de boodschap van Mozes’ „zeven tijden”, die door Elia was gebracht.

Vanaf juli 2023 moeten de verdorde takken van Jesaja zevenentwintig beslissen of zij de zonden van de kerk in Galilea, en de geschiedenis van 1863, evenals de geschiedenis van 11 september 2001, zullen herhalen. De methodologie te verwerpen die wordt voorgesteld door Habakuk hoofdstuk twee, en Jesaja zevenentwintig, en door Elia, Johannes de Doper en William Miller, is de zonden van onze vaders te herhalen, in plaats van voordeel te trekken uit de heilige voorbeelden die werden opgetekend voor hen over wie de einden der aarde gekomen zijn.

Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie het einde der eeuwen gekomen is. Daarom, wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle. Geen verzoeking heeft u aangegrepen dan menselijke; maar God is getrouw, Die niet zal toelaten dat gij verzocht wordt boven hetgeen gij vermogen kunt, maar met de verzoeking ook de uitkomst zal geven, opdat gij haar kunt verdragen. Daarom, mijn zeer geliefden, vlucht weg van de afgoderij. Ik spreek als tot verstandige mensen; beoordeelt gij wat ik zeg. 1 Corinthians 10:11–15.

De heilige methodologie bevestigt de boodschap van de Middernachtsroep, die de boodschap van de late regen is. Die boodschap brengt, wanneer zij geestelijk wordt gegeten, een overeenkomstige ervaring voort, even zeker als Daniëls en de drie waardigen dieet van peulvruchten een schoner en voller gelaat voortbracht. Maar in Habakuk, hoofdstuk twee, is de struikelblok voor hen die het aanbod van rechtvaardiging door het geloof verwerpen, hoogmoed, die hen verhindert voort te gaan om de Heere te kennen. Indien er ooit een tijd is geweest waarin Gods volk het werk van het aanvaarden van de ware methodologie en het eten van de boodschap uit de hand van de engel niet kan uitstellen, dan is het nu!

„Wij moeten niet wachten op de late regen. Zij komt over allen die de dauw en de regenbuien van genade die op ons neerdalen, zullen erkennen en zich toe-eigenen. Wanneer wij de brokstukken van licht verzamelen, wanneer wij de gewisse weldadigheden van God

waarderen, die er behagen in scheidt dat wij op Hem vertrouwen, dan zal elke belofte worden vervuld. 'Want gelijk de aarde haar spruit voortbrengt, en gelijk een hof doet uitspruiten hetgeen daarin gezaaid is; also zal de Heere HEERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor al de volken.' Jesaja 61:11. De gehele aarde moet vervuld worden met de heerlijkheid van God." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 984.

Gods profetische Woord heeft aangeduid dat, wanneer de grote gebouwen van New York City werden neergehaald, de engel van Openbaring achttien zou neerdalen en „Openbaring achttien, verzen één tot en met drie vervuld zouden worden”. Jesaja zevenentwintig duidt die tijd aan als de „dag van de oostenwind”, en het is de tijd waarin „de felle wind” wordt ingehouden. „Met mate, wanneer het uitspruit, zult Gij met hem twisten; Hij houdt Zijn felle wind in op de dag van de oostenwind.” Zuster White duidt precies dezelfde tijd aan.

“In die tijd, terwijl het werk van de zaligheid ten einde loopt, zal benauwdheid over de aarde komen, en de volken zullen toornig zijn, maar toch in bedwang gehouden worden, zodat zij het werk van de derde engel niet verhinderen. In die tijd zal de ‘late regen’, of verkwikking van het aangezicht des Heren, komen om kracht te geven aan de luide stem van de derde engel en de heiligen voor te bereiden om stand te houden in de tijd waarin de zeven laatste plagen zullen worden uitgegoten.” Early Writings, 85.

De macht die de volken vertoornt, verscheen toen de late regen begon te vallen. Maar zodra die macht de volken vertoornde, werd zij in bedwang gehouden, want Jesaja heeft opgetekend dat Hij „zijn harde wind inhoudt”. De harde wind is de oostenwind, en die wind wordt ingehouden wanneer de late regen begint te sprenkelen en het werk der zaligheid ten einde loopt. Het afsluitende werk der zaligheid is de verzegelingstijd. „Regel op regel”: de harde, of oostenwind die wordt ingehouden tijdens de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, zijn de vier winden van Openbaring hoofdstuk zeven.

En daarna zag ik vier engelen staan op de vier hoeken der aarde, die de vier winden der aarde tegenhielden, opdat de wind niet zou waaien over de aarde, noch over de zee, noch over enige boom. En ik zag een andere engel opkomen uit het oosten, hebbende het zegel van de levende God; en hij riep met luide stem tot de vier engelen, aan wie gegeven was de aarde en de zee schade toe te brengen, zeggende: Brengt geen schade toe aan de aarde, noch aan de zee, noch aan de bomen, totdat wij de dienstknechten van onze God aan hun voorhoofden verzegeld hebben. Openbaring 7:1–3.

De verzegeling van de honderdvierenveertigduizend werd uitgebeeld door Christus' triomfantelijke intocht in Jeruzalem. Daar reed Christus, voor de enige keer in Zijn leven, op een ezel (een symbool van de islam), en Lazarus voerde de stoet Jeruzalem binnen. Zuster White duidt Lazarus aan als het symbool van het zegel in die geschiedenis.

„Door te talmen om naar Lazarus te komen, had Christus een bedoeling van barmhartigheid jegens hen die Hem niet hadden aangenomen. Hij bleef, opdat Hij door Lazarus uit de doden op te wekken aan Zijn halsstarrige, ongelovige volk nog een bewijs zou geven dat Hij inderdaad ‘de opstanding en het leven’ was. Hij was niet genegen alle hoop voor het volk op te geven, de arme, dolende schapen van het huis Israëls. Zijn hart brak vanwege hun

onboetvaardigheid. In Zijn barmhartigheid nam Hij Zich voor hun nog één bewijs te geven dat Hij de Hersteller was, Degene die alleen leven en onsterfelijkheid aan het licht kon brengen. Dit moest een bewijs zijn dat de priesters niet verkeerd konden uitleggen. Dit was de reden van Zijn vertraging om naar Bethanië te gaan. Dit bekronende wonder, de opwekking van Lazarus, moest Gods zegel zetten op Zijn werk en op Zijn aanspraak op goddelijkheid.” The Desire of Ages, 528, 529.

De tijd van vertoeven die op 18 juli 2020 begon, wordt voorgesteld door Christus’ vertoeven voordat Hij Lazarus opwekte. De tijd van vertoeven van Openbaring hoofdstuk elf eindigt bij de voltooiing van de drieënhalve dag. Gedurende die dagen lagen de twee getuigen dood op de straat. En evenals Lazarus na een tijd van vertoeven zou worden opgewekt, zo gold dat ook voor de twee getuigen van Johannes. Eenmaal opgewekt leiden zij de intocht in Jeruzalem, die het „zegel van God” en het „bekronende wonder” voorstelt dat getuigenis aflegt van Christus’ goddelijkheid. De opstanding markeert de voltooiing van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, die plaatsvindt terwijl de vier winden, de oostenwind, de stormwind, die op 11 september 2001 opkwam, in bedwang wordt gehouden.

In het uur dat de zondagswet is, worden die winden losgelaten om vergeldend oordeel te brengen over het aardbeest van Openbaring dertien. Zij glippen nu zelfs reeds door de vingers van die vier engelen die hen gedurende de verzegelingsperiode tegenhouden. Een van de diepzinnigste verwijzingen in de Geest der Profetie met betrekking tot de dag van de oostenwind is te vinden in Testimonies, deel negen. Dat deel begint met de geïnspireerde woorden op bladzijde elf en begint dus symbolisch op „negen-elf”. De titel van het hoofdstuk is „De laatste crisis”, maar het is ook het eerste hoofdstuk van een afdeling met de titel „Voor de komst van de Koning”.

Er is geen bewijs dat de sectie en de titel van het hoofdstuk opzettelijk zijn gemanipuleerd door de redacteurs die de bundel hebben samengesteld; toch wordt de komst van de Koning gemakkelijk herkend als de komst van de bruidegom, die zich in de gelijkenis van de tien maagden voordoet bij de middernachtelijke crisis die onder de maagden wordt teweeggebracht door de aanwezigheid of het ontbreken van olie in hun kruiken. De middernachtelijke crisis die nu nadert, is, zoals de titel aangeeft, de laatste crisis voor de tien maagden. In die crisis openbaren zij of zij de olie hebben, of niet. De olie is niet eenvoudigweg de Heilige Geest; zij wordt nauwkeurig omschreven als de Heilige Geest, en ook als de juiste boodschap, en ook als het juiste karakter.

De juiste methodologie bevestigt de juiste boodschap van de Middernachtsroep, en die boodschap, ontvangen en ernaar gehandeld, brengt het juiste karakter voort. Dat karakter in de laatste crisis is het karakter dat het zegel van God ontvangt. Het verzegelingsproces van Gods volk begon bij de komst van de dag van de oostenwind, op 11 september 2001. De boodschap van die tijd moest toen worden gegeten. Of men eet of niet eet, wordt weergegeven door Jesaja’s „twistgesprek”, en ook door Habakuks vraag wat de wachters in het geschil moesten antwoorden. De vertoeftijd van Mattheüs vijfentwintig en Habakuk eindigt met de voorstelling van twee klassen aanbidders. De vertoeftijd, voorgesteld door drie en een halve dag in Openbaring hoofdstuk elf, is bijna ten einde.

Die tijd van vertoeven wordt ook aan het begin van het hoofdstuk in deel negen voorgesteld door middel van een passage uit Hebreëen, waar Paulus vers vier van Habakuk hoofdstuk twee parafraseert. Paulus' verwijzing plaatst Habakuk 2 in de beweging van de derde engel, want het is in die geschiedenis dat Christus het Allerheiligste binnenging, en in die geschiedenis werd het licht van Zijn hogepriesterlijke bediening geopenbaard, en het is in het boek Hebreëen dat Paulus de duidelijkste openbaring van Christus' hogepriesterlijke bediening in Gods Woord geeft.

Habakuk twee in de beweging van de eerste engel erkende de beweging van Christus naar het Allerheiligste nog niet, want die vond niet plaats vóór het einde van de verkondiging van de Middernachtsroep. De vertoeftijd waarnaar Paulus verwijst, is de vertoeftijd van Habakuk en Mattheüs, maar het is de vertoeftijd die op 18 juli 2020 zou beginnen. Het laatste vers van Habakuk twee vertegenwoordigt de afsluiting van de Middernachtsroep in de Milleritische geschiedenis, en de komst van de derde engel:

Maar de HEERE is in Zijn heilige tempel; laat de ganse aarde zwijgen voor Zijn aangezicht.
Habakuk 2:20.

Testimonies, deel negen, benadrukt, beginnend op bladzijde elf (negen-elven), de gelijkenis van de tien maagden, de vertoeftijd en haar verband met Habakuk en Matteüs, en de laatste crisis en 11 september 2001, toen het profetische debat aanbrak.

„Hoofdstuk 1—Voor de Komst van de Koning”

„Nog een zeer korte tijd, en Hij Die komen zal, zal komen en niet uitblijven.” Hebreëen 10:37.

„De Laatste Crisis”

„Wij leven in de tijd van het einde. De zich snel vervullende tekenen der tijden verklaren dat de komst van Christus nabij is. De dagen waarin wij leven, zijn plechtig en gewichtig. De Geest van God wordt geleidelijk, maar zeker, van de aarde teruggetrokken. Plagen en oordelen komen reeds over hen die de genade van God verachten. De rampen te land en ter zee, de ontredde toestand van de samenleving, de oorlogsgeruchten, zijn onheilspellend. Zij kondigen naderende gebeurtenissen van de grootste omvang aan.

„De machten van het kwaad verenigen hun krachten en sluiten zich aaneen. Zij versterken zich voor de laatste grote crisis. Grote veranderingen zullen spoedig in onze wereld plaatsvinden, en de laatste bewegingen zullen snel verlopen.

„De toestand van de wereld toont aan dat benauwende tijden vlak voor ons liggen. De dagbladen staan vol aanwijzingen van een verschrikkelijk conflict in de nabije toekomst. Brutale roofovervallen komen veelvuldig voor. Stakingen zijn algemeen. Diefstallen en moorden worden overal gepleegd. Mensen die door demonen bezeten zijn, nemen het leven van mannen, vrouwen en kleine kinderen. Mensen zijn in de ban geraakt van de zonde, en elke vorm van kwaad heeft de overhand.

„De vijand is erin geslaagd het recht te verdraaien en de harten van de mensen te vervullen met het verlangen naar zelfzuchtig gewin.”

‘Het recht blijft verre staan; want de waarheid struikelt op de straat, en wat recht is, kan niet binnengaan.’ Jesaja 59:14. In de grote steden leven talloze mensen in armoede en ellende, bijna verstoken van voedsel, onderdak en kleding; terwijl zich in diezelfde steden mensen bevinden die meer hebben dan het hart zich kan wensen, die in weelde leven en hun geld uitgeven aan rijk ingerichte huizen, aan persoonlijke opschik, of, wat nog erger is, aan de bevrediging van zinnelijke begeerten, aan drank, tabak en andere dingen die de vermogens van de hersenen vernietigen, het verstand ontwrichten en de ziel verlagen. De kreten van de hongerige mensheid stijgen op voor God, terwijl mensen door allerlei vormen van onderdrukking en afpersing kolossale vermogens bijeenbrengen.

„Bij een bepaalde gelegenheid, toen ik in de stad New York was, werd ik des nachts geroepen gebouwen te aanschouwen die verdieping na verdieping ten hemel rezen. Van deze gebouwen werd verzekerd dat zij brandvrij waren, en zij werden opgericht tot verheerlijking van hun eigenaars en bouwers. Hoger en steeds hoger rezen deze gebouwen op, en daarin werd het kostbaarste materiaal gebruikt. Zij aan wie deze gebouwen toebehoorden, vroegen zich niet af: ‘Hoe kunnen wij God het best verheerlijken?’ De Heere was niet in hun gedachten.

„Ik dacht: ‘Och, dat zij die aldus hun middelen besteden, hun handelwijze konden zien zoals God die ziet! Zij stapelen prachtige gebouwen op, maar hoe dwaas is hun plannen en beramen in de ogen van de Heerser van het heelal. Zij onderzoeken niet met alle krachten van hart en verstand hoe zij God kunnen verheerlijken. Zij hebben dit uit het oog verloren, de eerste plicht van de mens.’”

“Toen deze statige gebouwen verrezen, verheugden de eigenaars zich in eerezuchtige trots dat zij geld bezaten om het eigen ik te bevredigen en de afgunst van hun burens op te wekken. Veel van het geld dat zij aldus investeerden, was verkregen door afpersing, door de armen uit te mergelen. Zij vergaten dat in de hemel van elke zakelijke transactie rekenschap wordt bijgehouden; elke onrechtvaardige overeenkomst, elke bedrieglijke daad, staat daar opgetekend. De tijd komt dat de mensen in hun bedrog en vermetelheid een punt zullen bereiken dat de Heere hun niet zal toestaan te overschrijden, en zij zullen leren dat er een grens is aan de lankmoedigheid van Jehovah.

„Het tafereel dat zich vervolgens aan mij voordeed, was een brandalarm. Mensen keken naar de hoge en zogenaamd brandveilige gebouwen en zeiden: ‘Zij zijn volkomen veilig.’ Maar deze gebouwen werden verteerd alsof zij van pek waren gemaakt. De brandspuiten konden niets doen om de verwoesting tegen te houden. De brandweerlieden waren niet in staat de spuiten te bedienen.” Testimonies, deel 9, 11–13.

Het „debat” dat plaatsvond over methodologie aan het begin van de periode die wordt voorgesteld door Daniël hoofdstuk één; en ook wordt voorgesteld door Daniël hoofdstukken één tot en met drie; en ook wordt voorgesteld door de geschiedenis die begon op 11 augustus 1840; en ook wordt voorgesteld in de geschiedenis van Johannes hoofdstuk zes, bij de crisis in Galilea; en ook wordt voorgesteld door de geschiedenis van 11 september 2001 (tot 18 juli 2020), wordt thans herhaald, niet binnen het adventisme in brede zin, maar onder de dode, dorre beenderen die uit hun lethargie worden opgewekt door een „stem” die roept in de woestijn.

In ons volgende artikel zullen wij de beschouwing voortzetten van de methodologie als zijnde de late regen, zoals voorgesteld in Jesaja hoofdstukken achtentwintig en negenentwintig.

Ook hoorde ik de stem van de Heere, die zei: Wie zal Ik zenden, en wie zal voor Ons gaan? Toen zei ik: Zie, hier ben ik; zend mij. En Hij zei: Ga heen, en zeg tot dit volk: Horende zult gij horen, maar niet verstaan; en ziende zult gij zien, maar niet bemerken. Maak het hart van dit volk vet, maak hun oren zwaar, en sluit hun ogen; opdat zij niet met hun ogen zien, noch met hun oren horen, noch met hun hart verstaan, en zich bekeren en genezen worden. Toen zei ik: Heere, hoe lang? En Hij antwoordde: Totdat de steden verwoest zijn, zodat er geen inwoner is, en de huizen zonder mens zijn, en het land volkomen verwoest is, en de Heere de mensen verheeft weggedaan, en er een grote verlatenheid is in het midden van het land. Maar toch zal daarin een tiende deel zijn, en het zal wederkeren, en verteerd worden; gelijk een terebint en gelijk een eik, welker stam in hen blijft, wanneer zij hun bladeren afwerpen: zo zal het heilige zaad de stam daarvan zijn. Jesaja 6:8–13.